

Когато русенските майки с детски колички безмълвно обикаляха градския площад, да съберат кураж да зас танат пред Партийния дом и поискат най-човешкото — глътка чист въздух, а иззад стъклата на този дом срещаша навъсени погледи, сякаш детските колички бяха заплаха за хората...

Когато камерите навъртаха метрите на филма „Дишай!“, а на хората пред камерите се шъткаше назидателно...

Когато мирната демонстрация на русенци събра погледи-

та на цяла България, а изправеният пред тях народен представител Гриша Филипов слагаше „стоп“ на мислите, протеста и магнетофоните...

Когато писахме материали с вик за помощ и спасение, а те се трупаха неизползувани в редакционните папки...

Когато събрахте смелост да говорят платиха за това с унижения и огорчения, които никога няма да забравят, когато Мария Варамезова беше изключена от Партията, в която вярваше и вярва, когато...

вам номенклатурните кадри, които оставиха лош отпечатък върху Русе, да бъдат отзовани. Как може да бъде в ръководните органи Петър Петров, който осем години не реши въпроса с въздуха на Русе от страх, да не се направят лоши оценки за него, и сега няма доблестта да си подаде оставката?"

Мария Варамезова: „Надявам се да имаме сили както доказахме, че можем да се борим, да докажем и че сме културна нация. Край на едноличната власт. Нужна ни е демокрация и екологична държава, за да можем с чест и достойнство да влезем в общия ни европейски дом.“

На своя втори свободен митинг русенци изразиха желанието си да срещнат своите искания в печата — като белег за неговата правдивост. Нямам право да престъпя то ва искане, то е и дълг:

● **Свободни избори.** Нашка Робева и Светлин Русев — достойни представители на русенци в Народното събрание.

● **Да се потърси отговорност** от лицата, поставили подписа си под разрешението от българска страна да се строи завод-бомба на 500 метра от две стаяхладен Русе.

● **Да се преразгледа в Народното събрание** целесъобразността за новото административно делене на страната.

● **Гласност за екологичната обстановка** в страната и допитване за всяко ново строителство и екологичните му после дици.

Едно велико пречистване, заредено с мисъл за съдбата на България, която има нужда от своите герои, от своята вяра, от своята молитва за прошка пред идните поколения.

РОСИЦА ГЕОРГИЕВА

Първите глътки
на демокрацията

ДИШАЙ, РУСЕ!

За 200 000 души имената на Нашка Робева и Светлин Русев са символ на гражданска доблест и патриотизъм

Тогава Нашка Робева и Светлин Русев вдигнаха глас в Народното събрание. Тогава бе създаден Комитетът за защита на Русе. Тогава, за да поискан най-естественото право — да дишаш чист въздух и да дишат чист въздух децата ти, се искаше много повече от кураж. Потребни бяха и жертвоготовност, и духовна и нравствена сила. Любов се искаше, и милосърдие, и твърдост на духа, и воля — да останеш верен на жизнено то си верую.

После, чак после дойде оня митинг — гържество на избуялата радост, на дълго стаяваната жажда за свобода, за демокрация, за справедливост. Русенският инициативен комитет покани на среща с русенци (информирахме за нея на 30 т. м.) Нашка Робева и Светлин Русев, и като трети представител — Петър Берон от движението „Екогласност“. За да им подари рядко получавания от някого щастлив миг на награда — благодарността народна.

И достатъчни бяха думите на Нашка: „Аз още не съм се издължила. Да обединим

сили, за да възродим славата на Русе като културен и духовен център на България, за да бликне натрупаната енергия на събралите се хиляди русенци.“

В тая вечер русенци се видяха очистени от „лошата слава“ на една сковаваща духа система.

„Тревогата и страхът бяха вселени в нас. Майките с колчиците, свикнали на обещанията, както и с хлорните отрови, първи потърсиха отговорност. Прогнозите, че нацията запада, че не е дорасла за демокрация, не се сбъднаха. Да потърсим съзидателната сила на своята воля, в която да властвуват силата на разума.“ — Светлин Русев.

„Точно от Русе се чу, че има един, все още неизмрял народ в източната част на Евро-

па. Историците ще се занимават с това удивително явление — кой и защо искаше да задуши тоя комитет. Ние дадохме доверие на другаря Петър Младенов на кредит. Екзалтацията ще прекипи, обществото ще узрее. Но има опасност да се появят нездравни явления — гонене на близки, разчистване на сметки... Равни права и заconi за всеки гражданин, дори и за Тодор Живков.“ — Петър Берон.

А микрофоните вътре в залата поемаха топлината от ръка на ръка:

Д-р Руденко Йорданов: „Демокрацията е качество на духа. Призовавам — без анархия и екстремизъм. Те са враг на човека, на културата, на цивилизоваността.“

Свобода Стефанова: „Ратувам не само за чистия въз-

дух, който да дишаме, но и за чистия въздух, в който да живеем, за свобода на словото, за гласност и информация.“

Инж. Асен Тасев: „Имаме реалния шанс да превърнем България в демократична страна, да я изведем от икономическия и духовния упадък. Но като говорим за днешното и състояние — може ли само един човек да е виновен за него? Нужна ни е критична преценка на миналото, трезв поглед за настоящето. Нека който е виновен, сам да си отиде...“

Дориана Енчева: „Призова